

foreliggende Spørgsmaal . . . en Svaghed i hans ellers saa mandige Karakter, som man havde søgt at forklare sig ved at opfatte ham som et dybt bevæget Stemningsmenneske, en tungsindigt gærende Aand, der ensomt omtumledes af Tidens stormfyldte Tanker.

Da Vilh. Pram havde sluttet sin Tale, rejste han sig ligesom med en netop modnet Beslutning op fra Stolen, knappede Frakken tæt om sin firskaarne Skikkelse og gik langsomt, med bægge Hænderne paa Ryggen og fuldkommen behersket Mine, henimod Kresen.

„Jeg ønsker at fremsætte en Bemærkning,“ sagde han her med høj Røst, idet han udendvidere afbrød den Diskussion, som Vilh. Prams Tale straks havde fremkaldt.

Ved Lyden af hans Stemme opstod der en lidt ængstelig Uro i Forsamlingen. Han begyndte med at sige, at han som sædvanlig med stor Tilfredshed havde hørt sin Ven Vilh. Prams Udtalelser, der vidnede om et aabent og ildfuldt Sinds Optagethed af Menneskenes store Livsspørgsmaal. Naar han ikkedesmindre fandt sig beføjet til at fremkomme med et Par Modbemærkninger, var det, fordi han troede . . . ja efter megen alvorlig Selvprøvelse var bleven fuldt overtydet om, at der i adskillige af de Bestræbelser, der var kommen til orde her idag, lurede en Fare, som ikke alle tilstrækkelig paaagtede. Det maatte dog nemlig staa fast, at Kristendommen kun havde een Slags Fjender blandt Menneskene, nemlig de Ikke-Kristne. Naar man i visse Krese havde en Tilbøjelighed til at udstrække Hænderne — de være nu knyttede eller aabne — til alle Sider, var dette derfor et Udslag af misforstaaet Iver, der kun var egnet til at skabe Forvirring. Og naar Vilh. Pram idag paa det fremsatte Spørgsmaal om et Nutidsmenneskes Forhold til Religionen svarede med at stille den Fordring, at Troen ikke maatte lægge Fornuften i Baand og ikke være i Modstrid med Viden-